

D. Tóth Kriszta - Hét év álom

2013 szeptember 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Arra ébredtem, hogy valaki néz. Kinyitottam a szemem, de eltartott jó ideig, amíg hozzászokott a sötétséghez. Egy kis n?alak sziluettje rajzolódott ki el?ttem. Íves derék, kerek vállak, torzonborz frizura.

Amikor már látta rajtam, hogy felfogom: nem álmodom, pici, meleg kezét rátette a lapockámra és megszólalt az

árnyék. „Mama...” – suttogta olyan átéléssel, ahogy csak ? tudja suttogni ezt a négy bet?t. „Rosszat álmodtam, nem baj, ha bebújok az ágyadba, amíg reggel nem lesz?”

Hát persze, hogy nem baj. Fölemeltem a takarómat, míg ? beslisszant alá és hozzám simult, mint egy kiskanál. „Köszi, szeretlek nagyon...” – súgta, és már aludt is. Én viszont ébren vártam meg a reggelt, karomban Lolával, fejemben kusza gondolatokkal. Mert eszembe jutott egy másik hajnal, épp hét évvel ezel?tt.

Akkor is arra ébredtem, hogy néz. Bölcs újszülött-tekinetében benne volt az egész élet, amit még át sem élt. S?t az enyém és a szüleimé is. Engem bámult a takaró alatt a kórházi ágyunkon. Az els? közös éjjelünkön odavettem magam mellé, mert nem tudtam aludni a fura hangoktól, amiket kiadott magából – és a sokktól, amit az a tudat okozott, hogy 12 órával korábban megszülettem egy ember, akiért attól fogva a halálomig felel?s vagyok. Ott feküdtünk tehát az ágyamban, én meg persze mozdulni sem mertem, nehogy összenyomjam. Végül a kimerültségt?l mégis álomba merültem... Egészen addig, amíg a tudatalattimat föl nem ébresztette a félnapos lányom tekintete. Akkor még csak én tudtam beszélni, legalábbis szavakkal. „Szia, emberke. Én vagyok a mamád, belülr?l jobban ismersz, mint bárki a világon. Most jól megnézel magadnak kívülr?l is, mi?” Ekkor pislogott el?ször. Ez volt az els? igazi emberi megnyilvánulása felém. Egy meglepett pislantás, valószínűleg attól, hogy felébredtem és megszólaltam. Utána már csak feküdtünk és néztük egymást, a szemünk beszélgetett. Egész addig, amíg el nem aludtunk.

Olyan volt ez a hét év, mintha álmodtam volna. Egy álom tele szorongással, nyomasztó és felszabadító pillanatokkal, marcangoló aggodalommal és vegytiszta boldogsággal. Na meg azzal a feltétel nélküli, mindent

felülíró szeretettel, amiről azelőtt nem is tudtam, hogy létezik. Most itt van előttem, fekszik az ágyamban, a testem melegével mosom ki belőle a rossz álmot. Néhány nap múlva betölti a hetedik életévét. Ennyi idő alatt kicserélődtek a sejtjei, meg az enyéme is. És én mégis, megtorpanás nélkül, ugyanúgy szeretem minden egyes sejtemmel, mint akkor, azon az első éjszakán.

Reggel korán kelünk, hiszen iskolába indul. Menet közben iszom a kávémat a kocsiban, míg bámul ki az ablakon még félálomban, bele az októberi ködbe. Aztán eszébe jut valami, kiveszi a kesztyűt a kezét és ráteszi az enyéme: „Jó volt, hogy együtt aludtunk, mama. Pont, mint régen...” Megérkezünk az iskola elé, elkísérem a kapuig, ráadom az iskolatáskát. Egy picit megtántorodik a súlya alatt, de aztán kiegyenesíti a gerincét, a szemembe néz és huncut mosollyal azt mondja: „Ne aggódj, bírom. Nagylány vagyok, tudod.”

Tényleg az. Boldog születésnapot, nagylány!

D. Tóth Krisztina - shopline.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

